

Кольорові смуги життя Галини Єпіфанович

Часто трапляється так, що одне маленьке рішення круто міняє все подальше життя. Хтось потім шкодує про поспішність і необачність, а хтось, як і наша героїня, Галина Єпіфанович, впевнена, що це було одне з найкращих прийнятих нею рішень. Адже на все треба дивитися із позитивом, вважає Галина Леонтівна.

...Народилася дівчинка в мальовничому селі Берег Дубнівського району. Росла Галинка разом зі своїми трьома молодшими братиками. Була весела й кмітлива дитина. Мама працювала в колгоспі, а тато машиністом товарного потягу. До школи її віддали рано, оскільки був недобір. Вчилася добре, гуманітарні дисципліни давалися легко й без проблем.

оголошено повторний конкурс у навчальний заклад, оскільки не набрали необхідну кількість. Тож я збрала документи й подалася у Рівне. Так, замість бібліотекаря стала вчитися за спеціальністю «ткач складного асортименту». Мене спочатку й приймати не хотіли, оскільки не було шістнадцяти років, а по-друге – невеличкого зросту, худесенька... Та я таки настоя-

чахла в селі, – ділиться роздумами пані Галина.

– Для мене ткацтво не новинка, адже вдома був верстат, на якому бабуся ткала полотно. Різниця лише в тому, що тут ми вчилися працювати на величезних автоматизованих машинах. Весь процес підготовки, виготовлення нитки, а потім й полотна бачила на власні очі з дитячих літ. І вже коли я піш-

роки тривало навчання, а після завершення мене направили на роботу в ткацький цех корпусу побутових тканин Львонокомбінату. Спочатку працювала на гладдевих верстатах, де в основному ткалися простирадла, а трохи згодом перевели на жаккардові, одні з найскладніших. Обслуговувала шість верстатів, на кожному з яких ткалися різні види тканини. Тканина мотала-

на концерти.

...З часом Радянський Союз розвалився, зменшувалися обороти виробництва, зарплату не виплачували, на комбінаті почалися масові скорочення. І пані Галина, пропрацювавши двадцять сім років на підприємстві, звільнилася, оскільки роботи практично не було. У 1990 році їй присвоїли звання «Ветеран комбінату».

Мала Галина й талант до музики й акторської майстерності: співала в шкільному хорі та відвідувала драмгурток. Мріяла в майбутньому опанувати професію бібліотекаря, тож після закінчення восьми класів подала документи в Дубнівське культурно-освітнє училище на спеціальність «бібліотекар».

— Скласти вступні іспити було зовсім просто, що я й без особливих зусиль зробила, — розповідає наша героїня. — І коли вже отримала результати, які свідчили про зарахування мене в ряди студентів училища, моя сусідка й подруга — Людмила Дацюк, що вступила в Професійно-технічне училище № 39, повідомила мені про те, що

ла на своєму й справилися. 25 вересня 1967 року для мене почалися заняття.

Що ж змусило мене так різко змінити своє рішення й відмовитися від омріяної професії?.. Справа в тому, що я не любила нудьгувати, завжди була дуже активна й жвава — тож розмірене сільське життя для мене не підійшло б. Мені хотілося пізнавати й підкорювати нові вершини. А Рівне — велике місто, тут цікаві знайомства, більше можливостей та перспектив відкривалося, а також ритм життя зовсім інший. Ну й не слід забувати про подругу, яка була майстром переконувати. Зараз про це своє рішення зовсім не шкодую, інакше я б просто за-

ла до школи, бабуся доручала мені ткати полотно — нічого надскладного для мене в тому не було. Лише кольорові вовняні рядна бабуся ткала сама. Там, де я жила, сіяли коноплі, оскільки вони в цьому районі краще росли, ніж льон — виростили до двох метрів заввишки. З них виходило дуже красиве сіре полотно, яке потім в ясну погоду намочували, розстеляли й під дією сонячних променів воно відбілювалося.

В училищі вчилася старанно, півроку йшла теоретична частина, а потім почалася практика. Три дні вчилися, три дні практики. За верстатом опрацьовували набуті знання, застосовуючи їх на практиці. Півтора

ра на рулони, ми прикріплювали ниткою до тканини невеликі етикетки, де зазначали прізвище своє (ткалі) і помічника майстра. Рулон в'язався дві зміни, а тоді зрізався і карою везли в браковку. А там вже працювали контролери якості, які й розбраковували тканину, помічаючи брак.

— Працюючи на Льонокомбінаті мені вдалося відвідати мало чи не півсвіту, — згадує Галина Леонтіївна. — Частенько на комбінаті давали путівки комсомольцям і передовикам виробництва. Так я відпочивала в Чехії, в санаторії «Францішкові лазні», що розташований недалеко від курортного містечка Карлові Вари. Разом з Анею Гончар, що згодом стала хресною мамою моєму синові, їздили в Німеччину — об'їхали більше десяти міст, починаючи із столиці Берліна. Перед поїздом в Обласному профспілковому союзі щотижня всім, хто їде, проводили інструктаж: як себе вести, що говорити, а що категорично заборонялося. З Анею ми ще в Одесі відпочивали. Неодноразово начальник цеху Микола Шевчук організовував для всього колективу поїздки вихідного дня, наприклад, в Карпати з ночівлею. І ми дружненько вирушали на два дні в гори — дуже любила такі колективні вилазки, — розповідає Галина Леонтіївна. — Зі співами в мене не склалося, хоча начальник цеху наполягав, щоб я відвідувала хор, але я клопоталася про свої верстати,

Зі своїм майбутнім чоловіком Петром Івановичем познайомилася в селі, коли він гостював у родичів. Зустрічалися ми зовсім мало, незабаром одружилися. Ось у серпні вже буде сорок один рік, як ми разом крокуємо стежкою життя. Чоловік в мене хороший і трудолюбивий, в усьому мені допомагає. В нас двоє діток — син і донечка, вже й трьох онуків маємо.

— Настали важкі часи, а в хаті двоє студентів — довелося викручуватися, — продовжує розповідь наша героїня. — Тож випікала торти на замовлення. Й зараз ще помаленьку працюю. Разом з чоловіком вирощуємо городину та маємо невеличке господарство. Літом ми практично на дачі, а зимою живемо в місті. Окрім того, маю ще одне захоплення — це приготування їжі. Люблю цим займатися, завжди щось цікавеньке і смачненьке готую. Колись мене навіть кухаркою на весілля запрошували, а зараз готую для своїх рідних. За давньою українською традицією на великі церковні та родинні свята збираємося всією родиною, щоб попраликувати.

В житті різне траплялося, довелося чимало пережити, та що вдієш — це життя й до всього треба бути готовим. Щоб там не трапилося, не слід втрачати голову й дозволяти собі давати слабину, тоді все буде добре, адже за чорною смугою завжди йде біла, а то й кольорова.

